

נכתב בדמעה אחר מיטתו של מו"ר האהוב הרב דוד ברונר זצוק"ל

גם אני עמדתי שם בין אלפי תלמידיו/אוהביו ובכיתי

בכיתי כפי שלא בכיתי מעולם

בכיתי את האיש שידע לדבר להדריך ומעל הכול להקשיב

בכיתי את הטרגדיה הנוראה של אדם שהלך בעודו צעיר בשיא פריחתו

בכיתי את האדם שהיה לסמל השלמות

אבל מעל הכול בכיתי על עצמי

הוא שלימד אותי להכיר את עצמי ולא להיבהל

הוא שידע להדריך בכל דרך ומכשול בחיים

הוא שידע להקשיב לי בכל פעם שהיה קושי ומועקה

הוא שידע להוריד חסימות ופשוט להרגיש

להרגיש אותי להרגיש את אלוקיו

להרגיש את היהדות את התורה והמצוות

הוא גרם לי להרגיש את עצמי

האמת, שקודם שהכרתי אותו הייתי קפוא חשבתי שזו הדרך להשליט את הרגש על השכל חשבתי שזהו ליטאי

והוא בחוכמתו הרבה לימד אותי שההפך הוא הנכון והדרך היא לדעת להרגיש לדעת להכיל לדעת לכוון את הרגשות למקום המתאים

את החיבור שלי לרוחניות אני חייב לו ובעצם את כל חיי אני חייב לו

רוחו ונשמתו ישארו בליבי לעד כי בחייו ובמותו נתן לי חיים.

ת.נ.צ.ב.ה